

Sygn. akt I CKN 1076/98

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Marek Sychowicz (spraw.)

Sędziowie: SN – Bronisław Czech

SN – Elżbieta Skowrońska-Bocian

Protokolant: Anna Matura

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2001 roku

na rozprawie sprawy

z powództwa J. O.

przeciwko J. J. O.

o wydanie lub zapłatę

na skutek kasacji powoda

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w O.

z dnia 9 czerwca 1998 r.

oddala kasację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 1998 r. Sąd Wojewódzki w O. zmienił wyrok sądu pierwszej instancji i oddalił wniesione w dniu 12 września 1997 r. powództwo, w którym powód J. O. domagał się nakazania pozwanemu J. O. wydania samochodu *Multicar* o oznaczonych numerach, a w przypadku niemożności wydania – zapłaty kwoty 7.000 zł z odsetkami ustawowymi. Podstawą wydania tego wyroku są ustalenia, według których strony zawarły umowę przewidującą, iż pozwany do dnia 10 czerwca 1995 r. wykona remont samochodu przekazanego mu przez powoda; samochód był remontowany w warsztacie wuja pozwanego J. K.; po wyremontowaniu samochodu, wobec nieporozumień między stronami, nie doszło do jego odebrania przez powoda; w dniu 7 stycznia 1997 r. J. K. sprzedał samochód jako złom. W tym stanie rzeczy Sąd Wojewódzki uznał za zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia (dwuletniego) dochodzonych w sprawie roszczeń, a ponadto stwierdził, że wobec tego, iż powód uchylał się od odbioru samochodu, na niego przeszło niebezpieczeństwo przypadkowej jego utraty lub uszkodzenia (art. 641 § 1 w zw. z art. 478 k.c.) i pozwanego nie obciąża utrata samochodu.

Wyrok wymieniony na wstępie powód zaskarżył kasacją. Podstawę kasacji stanowi naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 646 k.c. jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu kasacji skarżący przyznał, że jego roszczenie z tytułu umowy o dzieło uległo przedawnieniu, ale podniósł, że fakt bezprawnego zniszczenia samochodu przez pozwanego jest samodzielnym źródłem zobowiązania i jego odpowiedzialność oparta jest na przepisie art. 415 k.c. Skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Wojewódzkiego i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 7.000 zł

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wynika z kasacji jedynym uzasadnieniem zarzutu naruszenia art. 646 k.c. przez jego zastosowanie jest niezastosowanie przez Sąd Wojewódzki art. 415 k.c., pomimo że zdaniem skarżącego ten właśnie przepis stanowi podstawę prawną dochodzonego przez niego roszczenia. Dla zasadności zarzutu naruszenia art. 646 k.c. decydujące znaczenie ma zatem rozstrzygnięcie tej ostatniej kwestii.

Według wynikającego z uzasadnienia zaskarżonego wyroku stanu faktycznego stanowiącego podstawę wydania tego wyroku (którym rozpoznający kasację Sąd Najwyższy jest związany - art. 393¹⁵ k.p.c. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2000 r., Dz. U. Nr 48, poz. 554), samochód jako złom sprzedał J. K. Jest to zdarzenie mogące stanowić czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c. Stosownie do tego przepisu zobowiązany do naprawienia szkody jest jednakże tylko bezpośredni sprawca szkody, którym nie był pozwany. Ostatnio powołany przepis nie może zatem stanowić podstawy jego odpowiedzialności względem powoda.

Skoro podstawą roszczenia dochodzonego w sprawie od pozwanego nie jest art. 415 k.c., to rozpoznanie sprawy w granicach kasacji (art. 393¹¹ k.p.c. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2000 r.) nie pozwala na stwierdzenie, że zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem art. 646 k.c.

Już tylko na marginesie należy zauważyć, że mimo iż pozwany, jako nie będący bezpośrednim sprawcą szkody, nie ponosi za nią odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c., jego odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną powodowi czynem niedozwolonym może wynikać z innych przepisów, np. art. 422, 429 czy 430 k.c. Naruszenia prawa materialnego w zakresie objętym treścią tych przepisów kasacja jednakże nie zarzuca. Sąd Najwyższy, będąc

związany granicami kasacji, nie był więc władny rozważać, czy zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem tych przepisów.

Z przytoczonych względów kasację, jako nie mającą usprawiedliwionych, podstaw należało oddalić (art. 393¹² k.p.c.).